

ВСИЧКО, КОЕТО ИСКАМ ЗА КОЛЕДА

ALL I WANT FOR CHRISTMAS

Copyright © Karen Swan 2024

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5272-8

ВСИЧКО, КОЕТО ИСКАМ ЗА
КОЛЕДА

Превод от английски
Надя Златкова

*На Сам Бърнс,
най-добрия слушател с най-гръмкия смях*

ГЛАВА 1

Копенхаген, 25 ноември 2024 г.

– Какво точно правиш? – попита Дарси, загледана в съквартирантката си, която пишеше на телефона си. Започна да изпитва подозрение, че Фрея всъщност не търсеше прогнозата за времето, както бе казала.

– Помагам ти. – Фрея не вдигна очи. – Минаха три седмици.

– Само толкова ли? – изпъшка Дарси, наклони глава назад и се втренчи в тавана на кафенето. Той беше от борови дъски, украсен с гъсти изкуствени клони на иглолистни дървета и закачени на тях разноцветни светлинки.

– Трябва отново да започнеш да излизаш на срещи – каза Фрея, която знаеше, че има мустак от пияната на горещия си шоколад, но не му обръщаше внимание. Тя не можеше да яде или пие нещо, без заедно с това по някакъв начин и да го носи по себе си.

– Кой го казва? – попита Дарси, докато наблюдаваше как съквартирантката ѝ прехапва устна, съсредоточена напълно в нещо.

– Майка ти например. Ти си на двацет и шест. И тя иска внуци.

– Има си Кара за това.

– Кара е на деветнайсет и в момента е на рафтинг в Тайланд.

Дарси извъртя очи. Приключенията на малката ѝ сестра в годината ѝ преди университета определено бяха по-забавни от каквото и да било в собствения ѝ живот. Единственото, което тя имаше, беше плащането на наема, час

при зъболекаря и следващият срок за дисертацията ѝ. Ако Ларс не ѝ бе изневерил, тя щеше да отиде в Стокхолм миналия уикенд, щеше да седи на втория ред на концерта на „Дъ Уикенд“ в петък идващата седмица и щеше да има с кого да празнува Коледа. Вместо това той бе целунал момиче, което познаваше едва от двацет и осем минути, в онзи бар преди три седмици и два месеца и пет дни чувства бяха захвърлени на вятъра.

Дарси тупна с пръст върху малката квадратна маса.

– Е, аз съм в почивка. Ще ми трябват още три седмици.

– Отказвам да го позволя. Ти може и да нямаш нищо против да прекараш Коледа сама, но аз имам. И щом не искаш да дойдеш с мен при родителите ми, тогава ще трябва да ти намерим някаква компания.

– Фрея, имам да пиша дисертация. Толкова съм изостанала, че дори не е смешно. Ако имах време да празнувам Коледа с теб, щях да имам време и да отида на почивка със собственото си семейство. Повярвай ми, с удоволствие бих се излежавала на някой плаж в Тайланд, вместо да пиша по две хиляди думи на ден тук.

– Точно затова имаш нужда от развлечение с някое лошо момче, когато напишеш тези думи. – Фрея погледна към нея. – И освен това не ставаш по-млада.

– Нито по-умна, както се оказва.

– Не всички са като него.

– Така ли? – Дарси повдигна вежда. – Мислех, че той е от добрите. Това беше положителното при него – скучен, но сигурен, на когото може да се разчита, с прилична работа, добри перспективи.

– Ами може би в това е проблемът. Сваляш летвата прекалено ниско.

– О, защото ти вече си специалист ли?

– Да, така е – отговори Фрея със самодоволна усмивка. – Спя с един и същ мъж от цял месец и това означава, че

съм преминала от другата страна. Изведнъж мога да видя всичко съвсем ясно.

В гласа ѝ се усещаше нотка на сарказъм, но въпреки че Дарси се засмя, докато посягаше към горещия си шоколад, тя се затрудняваше да се приспособи към този притеснително „влюбен“ вариант на приятелката си. Фрея никога не бе излизала с някого по-дълго от седмица – дете на труден развод, тя не вярваше във вечните неща, не можеше дори да запази жива Мис Петълс, стайното им растение, което беше притеснително за докторант по микробиология, специализиращ в геномика. Приятелството им беше разцъфнало, докато споделяха истории за провалени срещи. Бяха се срещнали в тоалетната на един студентски бар през лятото, когато Дарси – новопристигнала в града и криеща се от една неприятна среща през Тиндър – бе срещнала Фрея, която се опитваше да накара машината за тампони да заработи, като използваше пластинка за изправяне на яки, която бе намерила на дъното на чантата си. Дарси ѝ бе дала нужните дребни и Фрея на свой ред бе отправила човека, с когото имаше среща, като му бе казала, че намерила Дарси да плаче в тоалетната заради позитивен тест за бременност. Мъжът не бе изчакал дори да довърши напитката си. Оттогава двете бяха партньорки в престъпленията – или поне до последните няколко седмици, когато поредната гореща афера на Фрея упорито бе отказала да изстине.

Дарси се загледа през прозореца към пързалката в градините „Тиволи“, на която пързалиящите се с кънки на обяд се плъзгаха – или в някои случаи се олюляваха. Въпреки че беше последната седмица на ноември, огромната елха вече беше поставена, всички малки павилиони бяха напълно заредени със соеви свещи, пакетчета с лавандула и дървени играчки, които щяха да пълнят чорапите тази Коледа. По дърветата бяха окачени светлини, паркът

беше пълен с разхождащи кучета хора и пристъпващи неуверено дечица, чиито ръкавички висяха на връв. Гласове, млади и стари, се носеха над шума от панаира и свистенето от кънките върху леда. Лесно беше празничният дух да дойде рано на място, което носеше снега като шал и се хвалеше с най-щастливите граждани на планетата. Една двойка спря в далечния край на пързалката и позира за добре отработено селфи: той – сложил ръка на рамото ѝ, а тя – обърнала лице нагоре, докато той се навеждаше напред за дълга и бавна целувка.

– Ъх, отвратително. – Дарси се отпусна назад в стола си, загледана в безсрамната проява на щастие.

Фрея вдигна очи и проследи погледа ѝ.

– Виждаш ли какво имам предвид? Всички добри мъже ги грабват. Направо пред очите ти.

– Тогава ще се преместя в Париж. Или Барселона. И там ще има много мъже.

– Прекалено късно. Вече официално обявих края на траура.

– Но аз обичам траура – промърмори сърдито Дарси, все още загледана в щастливата двойка. – Черното е моят цвят. – Ръцете ѝ се вдигнаха към ограждащата лицето ѝ дълга кестенява коса с руси кичури, които си бе направила през лятото и които все още бяха достатъчно светли, за да ѝ придадат по-свеж вид, но косата ѝ беше пораснала и по маслиновата ѝ кожа нямаше и следа от тена от Ибиса.

– Ето какво ще направим. – Фрея ѝ върна телефона с тържествуващо изражение. – Виж екрана си.

– Какво направи? – Дарси се намръщи с подозрение.

– Отвори го.

– Хм. Какво търся?

– „Рея“.

– Ре...? – Дарси повдигна рязко вежди. – Като приложение за запознанства на известни личности?

– Това е преувеличено – отхвърли думите ѝ Фрея. – Всъщност там няма чак *толкова* много известни личности. Искам да кажа, че *има* някои... но това, което също има, са много хора с професии, успешни, богати хора точно като теб.

– Аз не съм богата! Налага се да разцепвам връзките банани, защото не мога да си позволя разхищението!

– Но си красива и умна и всички тези мъже искат жена точно като теб.

Дарси се намръщи. От опит знаеше, че мъжете не обичаха по-умни от тях жени.

– „Рея“ не е ли само с покана?

– Да. Тристан те препоръча. Направи го снощи.

– ... Тристан в „Рея“ ли е? – Знаеше, че настоящият приятел на Фрея е успешен, но не знаеше, че е *толкова* успешен. Все още не се бе запознала с него, но Фрея – която работеше в една фирма като част от докторската си дисертация – ѝ беше казала, че са се срещнали при пътуване за някаква конференция. Това трябвало да е само за една среща, но вече бяха станали трийсет и една. Дарси се срамуваше, но да, броеше ги.

– Беше – отговори Фрея, преди бързо да се поправи: – Искам да кажа, че и сега е! Да! Просто за момента е замразил членството си. Ще започне отново, преди да успееш да кажеш... – Изглежда, не ѝ достигнаха думи.

Дарси я гледаше ужасена, защото сякаш краят на замайващото щастие на приятелката ѝ все още не се виждаше.

– Ала-бала?

– Ала-бала...? – Фрея потрепери, думата бе прекалено странна за човек, за когото английският не беше роден език.

– Хм. – Ясно. Дали Фрея – помисли си – не се влюбваше в този мъж?

Дарси нямаше време да обмисли това. Фрея протегна ръка и отвори приложението вместо нея. За човек, който

дори не знаеше, че го има на телефона си, тя се учуди, че вече беше влязла в него и...

– Акаунт ли имам?

– Е, знаех, че ако оставя на теб, никога няма да го направиш – сви рамене Фрея. – Ставаш прекалено скептична във втората си четвърт.

Дарси не беше доволна от напомнянето, че е влязла във втория от двайсет и пет годишните периоди, с които Фрея бе начертала живота им.

– Хайде, погледни – те са на високо ниво, нали разбираш? Повечето са солидна осмица, но... ако видиш четири или пет, просто знай, че е богат като Крез.

Дарси примигна.

– Богат като Крез всъщност не е моето нещо.

– Но не може да навреди, нали?

– Може, ако е грозник!

– Значи казваш, че гледаш само външния вид? – ахна в престолен ужас Фрея. – Това е доста повърхностно, не мислиш ли?

Дарси се засмя на шегата на Фрея, а приятелката ѝ протегна ръка и я сложи върху екрана.

– Сега, преди да започнеш да отговаряш на всички, има правила.

– Правила?

– Да. Искам да избереш трима и само трима.

– Реверсивна психология? Наистина? – Дарси познаваше приятелката си прекалено добре. Дай ѝ море от мъже и след това ограничи избора ѝ... след като само преди минути Дарси бе казала, че не иска никого?

Това проработи. Естествено.

– Добре. Да погледнем и да видим дали можем да изберем само трима.

Фрея премести стола си по-близо и притисна буза в ръката на Дарси, докато преглеждаше редицата от кра-

сиви лица. Всички те, изглежда, бяха уловени засмели се по средата на някаква шега или втречени замислено в далечината със стиснати челюсти, сякаш без да виждат камерата на телефона, насочена право към тях. Някои играеха футбол или с фризби в парка, ризите им бяха извадени от панталоните и откриваха част от мускулест корем; един – изглежда, планинар – се усмихваше широко от скала; друг свиреше на банджо край лагерен огън с тъжно изражение, а светлината на огъня хвърляше отблясък върху страните му.

На пръв поглед всички изглеждаха перфектно десет: безгрижни, във форма, успешни – но Дарси нямаше да се хване на това. По някакъв начин тя трябваше да види на снимките проблеми с обвързването, майчин комплекс или нарцисист. Трябваше да различи лъжците от добрите момчета, каквито всички заявяваха, че са. Тя ги преглеждаше със скептичен поглед. Този, който бе прегърнал куче? Басирам се, че не е негово. Плъзни наляво. Този на сватбата? Костюмът му изглеждаше взет под наем. Плъзни наляво. Този във ферари – на кого му трябваше мъж с ферари? Плъзни наляво.

Дарси спря на един профил. *Аксел. Ветеринарен лекар. 29. Най-добро лично постижение на кубчето на Рубик 13 секунди.* Тя се усмихна леко при тази хвалба. Беше нелепо и глупаво и евентуално проява на прекалена скромност.

– Ооо – изрече одобрително Фрея. – Този е сладък.

– Да. И изглежда учудващо нормален. Сякаш наистина ще има какво да си кажем.

Той имаше рошава тъмнокестенява коса и топли кафяви очи, свенлива на вид усмивка. Тя мина през останалите му снимки: на пейка в парка с двама приятели, изглежда, след тичане (хубави крака); в бар, където пиеше нещо подозрително розово; на диван с бернски зененхунд, два пъти по-голям от него (може и да беше негово куче, все

пак беше ветеринар). Изглеждаше достатъчно истински, но Дарси се накара да се съсредоточи само върху това, което знаеше, че е истина: той беше привлекателен и на два километра оттук. Тя плъзна надясно.

– Искаш да *говориш* с тях? – подразни я Фрея.

Милас, 30, графичен дизайнер, един осемдесет и девет – така пишеше, обаче той стоеше в рамката на врата и очевидно не беше толкова висок. Тя плъзна наляво – не защото беше нисък, а защото беше лъжец.

Калвин, 27, брокер: той беше верен на типажа, вдигнал две големи бутилки „Кристал“ в клуб. Тя плъзна наляво.

Дарси спря на профила на мъж, загледан право в камерата, не точно усмихнат, но и не без да се усмихва. Изглеждаше леко объркан, сякаш изпълнен с подозрения към човека, който правеше снимката. *Макс, 32, Копенхаген. Адвокат. Обича ските, виното и да побеждава. Няма време за ходене по срещи.*

Кратко и ясно – помисли си тя, отблъсната от внушението за това, за което единствено имаше време. Не беше точно очарователното, остроумно представяне на останалите профили, но вниманието ѝ привлякоха думите „да побеждава“ и тя погледна отново към снимката му и онзи директен втрещен поглед. Сега видя, че в него има арогантност, граничеща почти с презрение. Косата му беше мръсно руса, очите сини, издялана костна структура, която предполагаше, че горката му майка е трябвало да го извае. Беше красив, но по студен начин и имаше само една негова снимка – обикновена, без фон, без история, без други настроения и тъгли. Нищо друго, по което да го прецени, освен този поглед.

– Хм. Не, със сигурност е „не“ – намръщи се Фрея. – Прекалено секси за собственото си добро.

– Но мислех, че говоренето беше надценено? – Този път в думите на Дарси се усещаше лек сарказъм.

– Така е, но той изглежда, сякаш има нужда да бъде на-
каран да се смири.

– Вярно е – съгласи се Дарси. Мъжът имаше аурата на човек, на когото никой никога не бе казвал „не“. Тя се запита дали гледаше на всяко плъзване вдясно като на поредната си безценна победа, и се изкуши да плъзне наляво просто от принципна гледна точка. *Искаше* да го направи, но пръстът ѝ се поколеба, неспособен да се реши на отказа... Наистина беше много секси. Нужно ли беше да го харесва? Нямаше нужда да говори с него. Изглеждаше добре и поне беше честен, което беше повече от това, което можеше да се каже за почти всеки от останалите мъже тук. Той не се преструваше на по-добър, отколкото беше, и не предлагаше вълшебни приказки и щастлив край. Нито една жена със здрав разум не би се доверила на човек като него, но поне щеше да знае какво получава.

Тя се втренчи в тези студени сини очи и след това въпреки преценката си плъзна надясно.

Фрея ахна при това безразсъдство.

– Защо похаби единия от трите избора с него?

– Защото е десетка, а аз наистина съм толкова повърхностна – намигна ѝ Дарси. – Получавам това, което виждам, знам го.

Лиам, 28, професионален играч на поло. В Копенхаген? Морски град? Не.

Бен, 27, архитект. На втората снимка той свиреше на пиано с малко момиченце. Трябваше да се надява, че е негова племенница, а не дъщеря, но не беше готова да поеме този риск. Не искаше усложнения. Никакви. Тя плъзна наляво.

Ерик, 29, строителен предприемач. Тъмен загар, избелени зъби, сресана назад коса, без чорапи през лятото. Изглеждаше, сякаш прекарваше летата си на Миконос, а зимите в Коршевел. Другите му снимки го показваха как

кара водни ски, кайтсърфинг, застанал на старта на писта за Формула 1 някъде... Чакай, това Ландо Норис ли беше?

Какво, по дяволите?!? Тя плъзна надясно.

– Но ти мразиш клюкарските списания – изрече объркано Фрея.

– Да, но харесвам Шарл Льоκληр, а той може да е близък с него – каза Дарси и тупна екрана.

– А може и да не е! Наистина ли похабяваш още една от бройките си заради тази напразна надежда?

Дарси остави телефона си на масата с усмивка и въздишка.

– *Всичките* са похабени бройки, Фрея.

– Еха, Ларс наистина те е накарал да загубиш всякаква надежда, нали?

– Не, той само ми отне последната останала надежда. Вече мога да ти кажа как точно ще се развият нещата с тези мъже, ако приемем, че и те ме приемат – ветеринарят ще бъде тъжен и мил, но няма да търси обвързване; арогантният адвокат ще бъде за чукане, а мистър Известен ще прекарва повече време да си прави прическата, отколкото да ме чука.

Фрея се облегна назад с бурен смях, събра къдравата си руса коса в хлабав кок на главата си и я пусна отново да падне.

– Кажи ми, че греша – ухили се Дарси.

– О, господи, иска ми се да можех – засмя се Фрея. – Искане ми се да можех.

– Да – въздъхна Дарси, загледана в кънкьор, който правеше пирует. – Виждали сме това и преди. Вече знаем края.

– Може би – но не забравяй, че забавлението е в начина, по който стигаме там. А и с идващата Коледа не може да стоиш затворена сама в апартамента.

– Нямаше да съм сама, ако понякога се прибираще у дома!

– Всичко с времето си. Сексът е прекалено добър, бебче.

Дарси изпъшка отново.

– Не се тревожи, скоро ще приключим. Но междувременно ти трябва да си навън сред хора и това е начинът да го направиш. Тези мъже ще те приемат, ако имат пулс и очи на главите си, и ще имаш трима готини мъже, с които да излизаш на срещи преди Коледа. Човек никога не знае, може дори да те изненадат.

Дарси взе чашата си и извади още един бонбон маршмелоу.

– Единственото, което ще ме изненада, Фрея, е, ако те ме изненадат. Прости ми, ако не си направя труда да чакам със затаен дъх.